

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D a JUDr. Jarmily Ďáskové v právní věci žalobce **Občanské sdružení VODA Z TETČIC**, se sídlem 664 17 Tetčice, Hybešova 178, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odboru územního plánování a stavebního řádu, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení 1) **1. Rosická, s.r.o.**, se sídlem 638 00 Brno, Slavičkova 827/1a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2011, č.j. JMK 17144/2011, sp. zn. JMK 17144/2011/OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 3. 2011, č.j. JMK 17144/2011, sp. zn. JMK 17144/2011/OÚPSŘ, bylo dle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu žalovaným zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – Městského úřadu Rosice, odbor stavební úřad ze dne 12. 11. 2010, č.j. MR-S 8547-10-OSU-Bo-10, kterým bylo

rozhodnuto o prodloužení platnosti územního rozhodnutí vydaného pod č.j. MR-S 10331/08-OSU/13 ze dne 4. 11. 2008 ve věci umístění stavby „Komplex RD – lokalita Rosice“. Odvolání žalobce bylo posouzeno jako opožděné. Účastníkem tohoto odvolacího řízení podle ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu je občanské sdružení VODA Z TETČIC o.s., Hybešova č.p. 178, 664 17 Tetčice.

Z obsahu spisového materiálu žalovaný dovodil, že správní orgán prvního stupně – stavební úřad Rosice při stanovení okruhu účastníků správního řízení vedeného ve věci žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí výše uvedeného, žalobci postavení účastníka řízení přiznal a dokonce mu doručoval do vlastních rukou. Dle dokladů o doručení doložených ve spisovém materiálu (doručenky) bylo napadené rozhodnutí odvolateli doručeno prokazatelně dne 18. 11. 2010. Odvolatel (žalobce) své odvolání datované dnem 13. 12. 2010 podal u příslušného správního orgánu dnem 13. 12. 2010.

Podle ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení (doručení) rozhodnutí. Součástí napadeného rozhodnutí je povinné poučení účastníků o možnosti podání odvolání, kde je mimo dalšího uvedeno poučení, že „proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15-ti dnů ode dne jeho oznámení ke Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu podáním u zdejšího správního orgánu“. Citované poučení splňuje předepsané náležitosti ustanovení podle § 68 odst. 5 správního řádu, neboť obsahuje údaj, zda je možno se proti rozhodnutí odvolat, v jaké lhůtě je tak možno učinit a od kterého dne se tato lhůta počítá a který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.

Žalobci prokazatelně bylo doručeno 18. 11. 2010, odvolací lhůta tomuto žalobci ve správním řízení počala běžet 19. 11. 2010 a skončila patnáctým dnem následujícím po oznámení napadeného rozhodnutí, tj. 3. 12. 2010.

Žalovaný konstatoval v napadeném rozhodnutí, že odvolateli jakožto občanskému sdružení, při splnění zákonných podmínek, nepochybně přísluší postavení účastníka řízení dle ustanovení § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Odvolatel tedy spadá do okruhu účastníků, jímž má být ve smyslu platné právní úpravy doručováno prostřednictvím veřejné vyhlášky. Ze správního spisu bylo zjištěno, že stavební úřad v daném případě pochybil, neboť odvolateli nedoručoval prostřednictvím veřejné vyhlášky, ale přímo do vlastních rukou s tzv. vykázaným doručením. Tento způsob doručování stavební úřad aplikoval od počátku správního řízení až do okamžiku vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně. Odvolateli tedy pouze a výhradně doručoval do vlastních rukou. Tato skutečnost vyplývá nepochybně z tzv. rozdělovníků nejen jednotlivých písemností stavebního úřadu doručovaných v rámci správního řízení, ale zejména i z rozdělovníku napadeného rozhodnutí. Odvolatel tak nemohl být uveden v omyl, co se týká okamžiku doručení napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobce podal odvolání proti správnímu orgánu prvního stupně prokazatelně opožděně, z těchto důvodů podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu odvolání zamítl.

Žalobce ve včas podané žalobě namítal, že prvostupňový správní orgán námitky žalobce posoudil jako pouhé připomínky veřejnosti ve správním řízení a žalovaný odvolací orgán z těchto skutečností nevycházel. Jelikož žalovaný proti žalobci použil argument údajně pozdě podaného odvolání, považuje tento postup za nesprávný, a to v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný se povrchně soustředil pouze na způsob doručování a úvaha žalobce o opožděnosti dodaného odvolání je mylná. Žalovaný se v rozhodnutí nezabýval

procesním postupem prvostupňového Městského úřadu Rosice z hlediska jím uplatněného počítání času při posuzování časových lhůt.

Prvostupňový Městský úřad Rosice opatřením ze dne 1. 9. 2010 oznámil veřejnou vyhláškou zahájení řízení o prodloužení platnosti rozhodnutí o umístění stavby. Oznámení bylo vyvěšeno na úřední desku 3. 9. 2010. Žalobce byl zcela chybně uveden mezi účastníky podle § 85 odst. 1 stavebního zákona a oznámení mu bylo doručeno dodejkou dne 7. 9. 2010. Oznámení o zahájení řízení bylo vyvěšeno 3. 9. 2010 veřejnou vyhláškou, bylo doručeno 18. 9. 2010 a poslední den pro podání námitek byl tedy od následujícího dne po dni doručení 15 dnů – 3. 10. 2010. Jelikož tento den byla neděle, platí termín 4. 10. 2010. Oznámení o zahájení řízení veřejnou vyhláškou bylo žalobci doručeno na doručenkou 7. 9. 2010 a podle názoru žalovaného by tedy poslední den pro podání námitek bylo 23. 9. 2010. Správní orgán prvního stupně tím, že označil žalobce účastníkem řízení podle ustanovení § 85 odst. 1 stavebního zákona mu fakticky zkrátil dobu na přípravu dalších kroků o 15 dní, do doby doručení veřejnou vyhláškou. Tím žalobce tvrdí, že bylo porušeno jeho právo na řádné odůvodnění a rozhodnutí je ve věci okamžiku doručení vlastně nepřezkoumatelné.

Z téhož důvodu jako bylo napadeno žalobcem zahájení správního řízení ve věci prodloužení platnosti územního rozhodnutí, napadá i rozhodnutí z hlediska doručování a jako další důvody namítá, že nebylo reagováno na námítky žalobce vyplývající přímo ze změny vodního zákona. Prvostupňové rozhodnutí nenaplnilo dle žalobce požadavky nového stavebního zákona ani novely vodního zákona, žalovaný svým chybným výkladem stavebního zákona a chybným vyhodnocením postupu žalobce v otázce počítání času odvolání zamítl a nezákonnost neopravil. Navrhl proto zrušení napadeného rozhodnutí. Obdobné námítky byly vzneseny i v doplnění žaloby žalobcem ze dne 13. 6. 2011.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 25. 3. 2011 uvedl, že zamítl podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Rosice, odboru stavební úřad vydanému pod č.j. MR-S 8547-10-OSU-Bo-10 ze dne 12. 11. 2010 (právní moc 16. 12. 2010).

Tímto rozhodnutím stavební úřad podle ustanovení § 93 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen stavební zákon) rozhodl na podkladě žádosti podané subjektem 1. Rosická s.r.o. (IČ 26927179), Slavičкова 480, 638 00 Brno, o prodloužení platnosti územního rozhodnutí vydaného dne 4. 11. 2008 ve věci umístění stavby „Komplex RD – lokalita Rosice“ na pozemcích parcela č. 237/2, 237/3, 252/147, 252/391, 252/393, 252/473, 252/497, 252/549, 2392/2, 3655, 5056 v k.ú. Rosice u Brna a na pozemcích parc. č. 737/2 a 1019 v k.ú. Tetčice.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2011 netvoří jeden celek s prvoinstančním rozhodnutím, neboť podle ustanovení § 92 odst. 1, věta první, správního řádu, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí stavebního úřadu jako opožděné. Podle dikce citovaného ustanovení nebyla přezkoumávána věcná stránka prvoinstančního rozhodnutí, ale pouze včasnost podaného odvolání.

Z ustanovení § 92 odst. 1, věta první, správního řádu vyplývá, že pokud již opožděným odvoláním napadené prvoinstanční rozhodnutí nabylo právní moci, odvolací orgán následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Předmětem výroku žalovaného rozhodnutí tedy nebylo posouzení prvoinstančního rozhodnutí ve věci (viz rozsudek NSS č.j. 5 As

18/2011-81 ze dne 13. 5. 2011). Rozhodnutím žalovaného tak nedošlo k přezkoumání věci rozhodované správním orgánem prvního stupně a k potvrzení jeho rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 90 správního řádu.

Nesouhlasí s tvrzením žalobce uvedeném v žalobě. V původním územním řízení ukončeném územním rozhodnutím č.j. MR-S 10331/08-OSU/13 ze dne 4. 11. 2008, bylo žalobci přiznáno postavení účastníka řízení, a to na základě skutečnosti, že ve vyjádření Městského úřadu Rosice, odboru životního prostředí ze dne 23. 4. 2007 bylo uvedeno, že zájmy chráněné zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění, mohou být dotčeny. Z citovaného územního rozhodnutí stavebního úřadu pak vyplývá, že námitky žalobce, jakožto účastníka řízení, byly odmítnuty z důvodu, které nesměřovaly do oblasti ochrany přírody a krajiny, k jejíž uplatnění byl žalobce jako účastník oprávněn ve smyslu ustanovení § 89 odst. 4 stavebního zákona. Stavební úřad tedy námitky zamítl pro jejich věcnou vadu a nikoliv proto, že by nebyly dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. V odůvodnění se pak s nimi proto vypořádal už jen jako s připomínkami veřejnosti. Žalovaný vyslovil v žalovaném rozhodnutí, že žalobce účastníkem původního územního řízení byl, a že právě tato okolnost vedla stavební úřad k tomu, že žalobci přiznal postavení účastníka i v řízení o prodloužení platnosti vydaného územním rozhodnutím. Žalobní námitka proto není důvodná. Pouze pro úplnost žalovaný poznamenává, že v původním územním řízení bylo žalobci doručováno rovněž jednotlivě, tzn. do vlastních rukou, nikoliv prostřednictvím veřejné vyhlášky. V následném řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí pak stavební úřad použil totožný způsob doručování žalobci.

Zahájení územního řízení či řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí není oznamováno, stejně jako výsledné rozhodnutí ve věci není vydáváno „veřejnou vyhláškou“, jak žalobce uvádí. Citované písemnosti jsou pouze prostřednictvím veřejné vyhlášky, jakožto zákonem stanoveného způsobu doručení oznamovány některým účastníkům řízení za podmínek daných ustanovením § 87 odst. 1 a § 92 odst. 3 stavebního zákona.

Žalovaný ve svém rozhodnutí vyslovil podrobně svoje úvahy, jimiž byl veden při posuzování otázky, zda bylo odvolání žalobce včasné a výrok žalovaného rozhodnutí tak řádně odůvodnil.

Stavební úřad se dopustil chyby při aplikaci způsobu doručení vůči žalobci a právě tato skutečnost vedla žalovaného k tomu, aby se zabýval i otázkami, zda snad nemohl být žalobce uveden v omyl právě v otázce, kdy skutečnost doručení rozhodnutí nastala. Tak by tomu totiž mohlo být, pokud by stavební úřad vůči žalobci aplikoval obojí způsob oznámení rozhodnutí, nebo též za situace, kdy by v tzv. rozdělovníku rozhodnutí nebyl specifikován okruh účastníků a zejména způsob, kterým jim je dané rozhodnutí doručováno. Pokud by žalovaný zjistil, že doručení rozhodnutí není jednoznačné, či že je sporné, rozhodl by v takovém případě ve prospěch žalobce, tj. podané odvolání by posoudil jako včasné. Takovou pochybnost však ze správního spisu dovodit nelze.

Žalobci bylo v prvoinstančním řízení doručováno výhradně tzv. do vlastních rukou a bylo tak doručováno i v průběhu provedeného řízení. Nesouhlasil s žalobní námitkou žalobce, že ve lhůtě stanovenou vyhláškou tzn. 15 + 15 dní od vyvěšení, mu správní orgán chybným zařazením v rámci označení okruhu účastníků fakticky zkrátí dobu na přípravu dalších kroků o 15 dní. To je tvrzení účelové. Lhůta 15 dnů pro podání námitek se počítá ode dne oznámení (doručení) opatření nikoli od vyvěšení veřejné vyhlášky, která je pouze zákonným způsobem doručení. V daném případě, kdy nebylo žalobci doručováno

prostřednictvím veřejné vyhlášky, ale jednotlivě, bylo třeba odvozovat okamžik doručení od doručení listovní zásilky vykazující doručení a od něj pak lhůtu 15 dnů pro uplatnění námitek účastníka.

Odmítl také tvrzení žalobce, že nevěděl, jak ve správním řízení postupovat, neboť žalobce je osobou znalou procesu správního řízení, tedy obecné i speciální právní úpravy, a kterému byl nepochybně znám okamžik doručení citovaného opatření v průběhu řízení a zejména pak i okamžik doručení prvoinstančního rozhodnutí.

Při posuzování včasnosti podaného odvolání vycházel žalovaný z obsahu správního spisu, tj. konkrétně z údajů dokládajících způsob a okamžik doručení prvoinstančního rozhodnutí. Na podkladě těchto údajů, které dokládají okamžik doručení rozhodnutí stavebního úřadu nepochybně, pak vyhodnotil podané odvolání jako opožděné.

Žalobní námitky směřují nikoli proti žalovanému rozhodnutí, ale proti zákonnosti rozhodnutí prvoinstančního stavebního úřadu. Jelikož v daném případě prvoinstanční rozhodnutí a rozhodnutí napadené žalobou netvoří jeden celek, je zde uváděná žalobní námitka pro posouzení žalovaného rozhodnutí irelevantní. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta pro nedůvodnost.

Krajský soud v Brně ve věci rozhodl bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasili. Má se též za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. Vzhledem k tomu, že žalobce souhlasil s tím, aby byla věc rozhodnuta bez nařízení jednání, žalovaný se po poučení nevyjádřil, soud měl za to, že oba souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, a proto ve věci rozhodl.

Soud přezkoumal v rámci žalobních bodů napadené rozhodnutí podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) a dle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 výše uvedeného zákona.

Po přezkoumání všech podkladů nacházejících se v soudním spise i ve správním spise žalovaného, dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že od oznámení o zahájení řízení o prodloužení platnosti správním orgánem prvního stupně veřejnou vyhláškou byl žalobce veden jako účastník územního řízení podle § 85 odst. 1 stavebního zákona a bylo mu doručováno dodejkou. Do vlastních rukou bylo doručováno i sdělení – seznámení s poklady rozhodnutí a nakonec i rozhodnutí ze dne 12. 11. 2010, č.j. MR-S 8547-10-OSU-Bo-10. Rozhodnutí bylo doručeno Občanskému sdružení VODA Z TETČIC dne 18.11.2010, které Ing. J. D. vlastnoručně tentýž den převzal.

Rozhodnutí obsahuje řádné poučení o možnosti podat odvolání. Odvolání žalobce bylo podáno ke Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu Brno dne 13. 12. 2010 prostřednictvím správního orgánu prvního stupně v souladu s poučením.

Správní orgán druhého stupně – žalovaný ve věci rozhodl svým rozhodnutím ze dne 25. 3. 2011, č.j. JMK 17144/2011, kde v souladu s ustanovením § 92 odst. 1 správního řádu odvolání žalobce jako opožděné zamítl, neboť konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo napadeno řádným a včasným odvoláním ani jiným účastníkem řízení a nabylo tak právní moci dne 16. 12. 2010. Toto rozhodnutí bylo taktéž doručeno žalobci na dodejku a bylo převzato 30. 3. 2011.

Správní řád – zákon č. 500/2004 Sb. zná dva způsoby oznámení rozhodnutí. Z ustanovení § 72 odst. 1 správního řádu vyplývá, že rozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením. Nestanoví-li zákona jinak, má ústní vyhlášení účinky oznámení pouze v případě, že se účastník současně vzdá nároku na doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Z obecných ustanovení správního řádu týkajících se doručování – díl čtvrtý § 19 až 26 vyplývá, že správní řád dává přednost doručování do vlastních rukou, pokud doručuje veřejnou vyhláškou, doručuje osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jímž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy a v dalších případech, které stanoví zákon. Zejména je tím míněno doručování velkému počtu účastníků řízení nebo osobám či orgánům dotčeným správním řízením. Soud dospěl k závěru, že v tomto případě při doručování žalobci do vlastních rukou správní orgán sice nejednal v intencích stavebního zákona, ale rozhodně nepochybil, neboť povinnosti správního orgánu oznámit rozhodnutí žalobci jako účastníkovi řízení, zde bylo učiněno zadost.

Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozs. č.j. 4 As 36/2005-67) vyplývá, že rozhoduje-li správní orgán o odvolání věcně, tvoří posléze jeho rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jeden celek a obě jsou rozhodnutími ve věci samé. Jinak tomu je ale tehdy, kdy odvolací orgán odvolání věcně neprojednává, ale zamítá je pro opožděnost či nepřípustnost. Takové rozhodnutí do hmotných práv účastníka řízení nezasahuje, neboť též jsou již určena rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, které je zpravidla již pravomocné. Zasáhnout však může práva procesní (např. upře-li správní orgán nezákonně právo na projednání věci v odvolacím řízení). V tomto případě porušení procesních pravidel musí být respektována, a jsou-li porušena, musí existovat možnost dovolat se soudní ochrany, kterou zaručuje právě žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 s.ř.s.

Žalobce v případě, kdy se domnívá, že mu bylo neprávem upřeno právo již ve správním řízení podat námitky po zahájení správního řízení je takový, že nejprve napadne žalobou rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání jako opožděné či nepřípustné a bude se námitkami zpochybňujícími opožděnost či nepřípustnost k dovolání domáhat jeho zrušení. V případě zrušení napadeného rozhodnutí dosáhl by žalobce věcného přezkoumání svého odvolání. Teprve proti tomuto rozhodnutí pak může posléze u soudu projít námitkami směřujícími do věci samé. Jestliže však správní orgán při posouzení opožděnosti či nepřípustnosti odvolání nepochybil, pak ovšem žalobce definitivně ztratil možnost soudního přezkumu své věci. V takovém případě nelze rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve správním soudnictví napadnout.

Z uvedených skutečností je nutno dovodit, že bylo-li předmětem odvolacího řízení správního orgánu zamítnutí odvolání pro opožděnost podle § 90 správního řádu, námitky směřující do věci samé účinně uplatnit nemůže, neboť se nemůže odvolávat a tvrdit zkrácení práv ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. skutečnostmi, o nichž napadené rozhodnutí žalovaného z hlediska jeho zamítnutí odvolání z důvodu opožděnosti, žalovaný správní orgán vůbec nerozhodoval. Vzhledem k tomu, že správní orgán druhého stupně dle soudu postupoval

správně, neboť odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vskutku podáno opožděně, nezbylo než soudu přezkoumat pouze rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobce pro opožděnost, a jelikož v této věci neshledal pochybení správního orgánu, žalobu žalobce zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

Ve smyslu ustanovení § 34 s.ř.s. se do řízení přihlásila osoba zúčastněná na řízení č. 1). V podání ze dne 13. 12. 2011 uvedla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno za účasti společnosti 1. Rosická s.r.o., jako navrhovatele, jemuž bylo v řízení vyhověno. Zrušení takového rozhodnutí by se navrhovatele a jeho práv zcela jistě dotklo, což dle názoru osoby zúčastněné na řízení není třeba dále dokazovat. Blíže se k věci osoba zúčastněná na řízení nevyjádřila.

Vzhledem k výše uvedenému, kdy soud žalobu žalobce zamítl, rozhodl o nákladech řízení tak, že žalobce ve věci úspěch neměl, žalovanému náklady řízení nevznikly, soud proto rozhodl ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. o nákladech řízení tak, že žádnému z účastníků náklady řízení nepřiznal.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, která by byla spojena s finančními náklady a tudíž bylo rozhodnuto tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2,4 s.ř.s.).

V Brně dne 8. srpna 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu